

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: R. R. M. ROSEN JACOBSON, GRIFFIER: A. W. VAN HAEFTEN

REDACTEUREN: L. C. SLOTH BLAAUBOER — R. DROOGLEEVER FORTUYN — K. E. HUIZINGA
J. W. VAN PIENBROEK — J. KNEPPELHOUT.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6

13e JAARGANG

VRIJDAG 7 MEI 1937

6 BLZ. No. 26

M. de H.

Het zij mij vergund in het door U op onvolprezen wijze verzorgde Corpsorgaan eenige plaatsruimte in beslag te nemen, ten einde, ten overstaan van het geheele Corps, het Bestuur van de Societeit Phoenix op eene ongepaste aanmatiging te wijzen.

Tusschen mijn drukke bezigheden door is het steeds een genoegens eens in de week aan mijn diner met „De Spiegel” verrast te worden, welk genoegens deze week echter geheel vergald werd door het lezen van het volgende bericht:

„Vanaf heden is het 2e en ouders-jaars geoorloofd van de tuin tegenover het Gebouw der Societeit Phoenix gebruik te maken.” (Letterlijk overgenomen).

Terwijl de verontwaardiging over een zulk eigenmachtig optreden van het Bestuur mij het bloed in de aderen deed stollen, zag ik ook mijn overbuurman opeens beurtelings paars en groen worden, tot hij eindelijk een stortvloed van onparlementaire misprijzingen aan het adres van meer gemeld Bestuur zond: Hij had hetzelfde bericht gelezen.

Om dan maar direct met de deur in huis te vallen:

Bijna vier jaar geleden werd, even voor het a.s. Lustrum van het D. S. C. de jaarlijksche ledenvergadering van leden der Societeit Phoenix gehouden. De heer Hulshoff Pol stelde aldaar voor, het gewoonterecht van vierde en oudere jaars, om in de tuin aan het water te mogen zitten, uit te breiden op 3e jaars, welk voorstel in genoemde vergadering werd aangenomen. In die zelfde vergadering werd door de leden een voorstel boven aangehaald gewoonterecht op 2e jaars uit te breiden *verworpen*. Het Bestuur, dit Bestuur, ontziet zich nu echter niet, eigenmachtig, tegen dit besluit in, een besluit met tegengestelde strekking aan te kondigen. Afgezien van het feit, of het hiertoe gerechtigd is of niet, is dit (zacht uitgedrukt) een onfatsoenlijke manier van doen. Dit is mijn eerste en geringste bezwaar, tegen des Bestuurs handelwijze. Ergerlijker is, dat het Bestuur, door Bestuursbesluiten in de mores wil ingrijpen. Dit kàn niet!

Het gewoonterecht is nu eenmaal juist *niet* op schrift gesteld. Was het dit wel, dan had het geen waarde meer. Het is een welwillende fatsoenlijkheid van 1e jaars om niet over de gouden drempel te loopen en niet in luie stoelen plaats te nemen, enz. Doen zij het toch, dan krijgen ze geen boete, of zoo iets!

Neen! Men wijst hen, desnoods hardhandig op hun onbeschoftheid tegenover de Societeit. Zij, en alle andere leden, houden zich *niet* aan de mores, omdat bovengenoemd Bestuur dit voorschrijft, want dat heeft *niets* voor te schrijven omtrent

DELFTSCHE SCHOUW

O. D. 81

lang na middernacht
Lammers spierbalachtig
Koopmans gebral te machtig
wedijverend in kracht
O, O
Wat heb je nu gedaan
Je bent met joris koopman
aan 't bakkeleien gaan
Hajo was niet thuis'
Herman was niet thuis'
Pi zei de Vries in 't voorhuis.

Het pezig prins-banket
nu dan de eer gered
Van Laga's roem en voorspoed
Nog één jaar vroeg naar bed
Een stuurman als een veer
(Hè, Pieter!)
En 't volgend jaar, wie weet
Belooning voor 10-jarig zweet.

deze dingen, maar alleen uit respect voor de Societeit. Daarom zal een goed Corpslid zich oók aan de mores houden, al is er niemand anders op de Societeit aanwezig. Meer gemeld Bestuur geeft door zijn besluiten echter van een andere opvatting blijk. Het meent hierin zelf regelend en organiseerend op te kunnen treden, onder weet ik welk voorwendsel, dat, zooals het dan heet: „door gewone leden niet beoordeeld kan worden.”

Als ik nog iets vragen mag: Welke kracht denkt het Bestuur aan zijn maatregelen bij te zetten, als de leden anders willen? Wat zullen de 6 heeren beginnen, als, met goedvinden der andere bezoekers, alle eerste jaars zich en bloc over de gouden drempel begeven? Ik weet het natuurlijk niet, maar de 1e-jaars zullen hun gang gaan; dat is vast.

Misschien vraagt U zich wel af, waarom ik mij nu juist ineens zoo kwaad maak.

M. de H.! Er is een bom in mij gebarsten! Mijn maten loopen over! Een Bestuur van de Societeit Phoenix behoort althans in officieele uitingen te pogen zich als goede Societeits-leden te gedragen. Dit optreden vind ik *meer dan treurig*. Er is meer, dat mij niet bevalt aan dit Bestuur, maar dat alles komt op één ding neer (aan bovengenoemd voorbeeld duidelijk gemaakt): dat het Bestuur geen begrip heeft van de geest der Societeit. Dit zou op zichzelf nog niet zóó erg zijn, als zij hiervan niet voortdurend blijk gaven in hun armzalige pogingen een soort van prestige qualitate qua te willen herwinnen.

M. d. H. Hartelijken dank voor de plaatsruimte. Steeds t. à. v.

J. B. F. VAN HASSELT.

DOODVONNIS.

Op straat lag een bloedvlek. Eerst zag niemand het, iedereen reed haastig in de ochtendschemer naar zijn werk, maar een arbeider die voorbij kwam vond iets ongewoons aan dat roode plekje, stapte af, en ontdekte dat het bloed was. „Zou het iets bijzonders zijn?”

Reeds had hij nieuwsgierigheid verwekt en had zich een kring van omstanders gevormd, die zich vaag verheugden op een sensatie. Daar kwam een agent. De hoofden keerden zich om. „Laat me d'r maar eens door,” en na een oogenblik observatie: „Kom, kom, dat kan net zoo goed van een bloedende vinger geweest zijn, ik zou maar doorlopen menschen.”

Iedereen was heftig teleurgesteld, en begon zich langzamerhand op te maken om maar verder te gaan, verlangend achteromkijkend of ze nog niet iets heel bijzonders aan het plekje konden ontdekken, toen er ineens een eindje verder een opgewonden stem riep: „Hela hier, hier, wéér bloed!”

Bedaard begaf zich de agent naar de nieuwe plek, kennelijk zijn nieuwsgierigheid onderdrukkend. Inderdaad bleek de roep van den ontdekker waarheid te bevatten.

„En hier wèèr een!” kwam het van iets verder op.

Nu verzocht de diender de menschen, achter hem te blijven, en met tergende rust wandelde hij verder, een regelmatig spoor van kleine druppeltjes volgend.

Zijn hart begon sneller te kloppen: „Dat zou nog wel eens spannend kunnen worden.”

Na een paar honderd meter boog het spoor naar het water af en hield op.

Dat gaf allerlei nieuwe mogelijkheden. Nauwkeurig nam de agent de omgeving in zich op. Een donkere verlaten gracht, het laatste bloed net achter een boom. Gunstige omstandigheden voor een misdaad: moord of zoo.

Doch had je weinig zekerheid. Nu zou je eerst moeten dreggen. En dan natuurlijk een groote kans dat er niets opgehaald werd . . . Maar de ontdekkers van het geval hadden ijverig verder rondgespeurd.

Met resultaat!

Vlakbij begon het hek van een brug en aan de bovenkant werd een lange roode streep opgemerkt.

Dat was iets heel bijzonders.

Het meest voor de hand lag een vechtpartij: een vent had een ander gestoken en geprobeerd zijn tegenstander in de gracht te gooien, of omgekeerd, en daar de streep hierna weer regelmatig over straat liep, was dit blijkbaar niet gelukt. Bovendien was het bloed zoo versch als het maar zijn kon. De agent was een en al gespannen. Hier was wat aan de hand, en hoe eerder hij er bij was hoe beter.

Snel beende hij voort, een menigte vervuld van moordphantasieën achter hem aan. Rechtsaf, de steeg in, recht door; de trein over, dan de hooge brug op. Hier stakte het weer. Bij de reeling lag een groote plas.

Hier scheen de vent er inderdaad overheen gegooid te zijn. Dat was minder plezierig, de rivier stroomde hier snel, en een halve kilometer verder liep hij in zee uit; alle kans dat het lijk nooit gevonden zou kunnen worden.

Maar daar kwamen weer kreten een eindje verder, dat het spoor weer doorliep!

„Potverdikkie wat moest er hier gevochten zijn. Het slachtoffer moest wel razend sterk zijn, dat hij na zooveel bloedverlies, — want hij had een flinke jaap gekregen, dat zag je wel — zich nog steeds niet door zijn tegenstander had laten overmeesteren; en dat de een fèl op de ander was geweest lag ook voor de hand, anders had hij hem toch al lang laten loopen. 't Jonge, jonge, tweemaal geprobeerd in het water te mikken, tweemaal mislukt . . .”

Goed dat hij een revolver had, dacht de agent, met je handen moest je het maar liever niet probeeren met zoo'n kanjer! De karavaan trok verder, een stuk de haven langs, nu de Polsteeg in en regelrecht naar de wirwar van kleine slopjes, de buurt die in zijn geheel onbewoonbaar was verklaard. Daar ging het een oud pakhuis in. Onwillekeurig greep de agent naar zijn revolver, hier zou er wel een aap uit de mouw komen! Een trap, op, twee trappen op, drie trappen op, zolder over, èèn gespannen zenuw, zijn oogen brandend in zijn hoofd, en zijn hart hoort hij in zijn keel kloppen, gaat de diender op een deur af waar bloed op is gespat, stoot hem open, klaar om te schieten! Niets te zien. Nieuwe druppeltjes, — nu zijn ze zelfs nog nat — wijzen de weg naar voren, naar de straatkant het luik naar buiten staat open . . . Weer een plas op de rand. Maar op straat geen plas of teekenen van een lichaam, dat naar

beneden gesmeten is. O kijk, daar in de hoek weer een deurtje, en bloed. Daar dus doorheen. De agent heeft een weë smaak in zijn mond.

„Stel je voor, drie keer op de rand van de dood, drie keer vechten voor je leven, terwijl onderwijl je lichaam leeg loopt.” Hij vloekt en spuugt op de grond: Gadverdemme! Kleine druppeltjes zweet staan op zijn voorhoofd. Deurtje door, springend over vermolmd hout verder, in een pakhuis er naast, nu weer traf af, nog eens, nog eens, begane grond, naar achteren tuindeur staat open, een hofje door, weer een deurtje door, dan weer over straat. De agent holt, het bloed spiegelt nog van natheid, verdomd als hij de knapen nog in handen krijgt! Niet veel verder houdt het weer op bij een deur van een krot. Deur is op slot! De man staat te hijgen, haalt dan eens diep op en bonst op de deur. Als antwoord een gekreun.

Nou komt het er op aan! Hij duwt de menschen achteruit, neemt een aanloop. Krak! Het oude hout geeft mee, en hij klimt naar binnen.

Half in 't duister ligt een vent op de grond, een mes rechtop in zijn borst.

Snel buigt de agent zich over het slachtoffer heen. Hij leeft! Hij is nog bij kennis! „Waar is je maat!” stottert hij er uit. Langzaam schudt de man zijn hoofd: „Nee!” „Nee?! Poging tot zelfmoord?!”

„En die plaats bij die boom dan, . . . en die rivier . . . en dat pakhuis?!”

„Niet gedurfd.”

„Mispunt,” denkt de agent. „Als je het doet, doe het dan goed!”

In de menigte bij de deur ontstaat beweging, laat me er eens even door; aha, een dokter.

De dokter treedt naderbij, krijgt een kort relaas van het gebeurde, knielt neer en beziet de wond vluchtig: „Hm, beter het mes er nog maar niet uithalen. Het hart is blijkbaar nog net niet geraakt. „Geen hopeloos geval.”

Dan kijkt hij zijn patiënt eens aan en opent een gesprek.

„Zelfmoord he?” — je moet toch met iets beginnen — Toestemming.

„Zaken mis gegaan?” In zichzelf: „hij ziet er vrij beschaafd uit.”

Ontkenning.

„Fraude?” of gestolen?”

Ontkenning.

„Geen misdaad of zoo?”

„Nee.”

De agent is verbaasd, de dokter schijnt geïnteresseerd. „Alleen maar ongelukkig?” „Kom nou.”

Er komt eenige actie in het witglimmende gezicht. Niets lukte meer. De oogen beginnen wat meer te leven: „Al die anderen, denken nooit na, voelen zich domweg op hun gemak, alles gaat bij hun vanzelf, en zij voelen zich gelukkig.” „En ik . . .” De oogen van den agent worden star, langzaam gaat er in zijn binnenste iets gloeien, haat en minachting tegen zoo'n type.

Dan de dokter een beetje venijnig: „Je kent jezelf zeker erg goed hé.” „Zeker veel gepiekerd over jezelf niet?”

Toestemming, en dan:

„Ik weet niet.” „Zegt U nou zelf.” „Ik ken mezelf juist zoo goed, ik weet alles van mezelf, ik weet precies welke fouten ik heb.”

„Nou en ik voel dat ik dan alleen mezelf gelukkig kan voelen, als ik resultaten zie bij het bestrijden van die fouten.”

„Hm, hm,” constateert de dokter nadenkend.

„Nou, en als je je fouten weet ga je er op letten, dan ben je er op bedacht” — de gewonde spreekt ondanks zijn zwakte met een intensiteit alsof hij zich fèl verdedigen wil — „maar ik kwam er alleen maar toe telkens mijn gebreken te constateeren, altijd maar weer constateeren en verder kwam ik niet! En wat heeft het dan nog voor zin om te leven als je alleen maar hoe langer hoe meer werkt hoe rampzalig en zielig je zelf bent!” Hij heeft nu zijn hoofd een beetje opgericht en spreekt heftig en stotend.

Over de agent komt een doffe en heete woede over deze slapeling. Hij kan zich slecht meer bedwingen en vraagt nogmaals: „Waarom slappeling maak je je dan niet eens en voor goed van kant, hé!”

Het hoofd zakt weer op de grond, in de oogen komen tranen te staan, en er klinkt: „Durfde niet, telkens dat gevoel dat het maar slapheid was, dat het verkeerd was, dat ik niet durfde verder te leven, dat ik laf was!”

Scherp en hard komt het uit de doktersmond: „Je vind jezelf wel machtig interessant, wat!”

Dan krijgt de agent een goddelijke ingeving.

Op het moment dat de dokter zich omdraait om verbandmiddelen uit zijn koffertje te halen, heeft hij zijn hak op het lemmet gezet, en drukt door . . .

„Dat stuk ellende!”

In „De Spiegel” van Vrijdag 30 April komt een berichtje voor dat ondergeteekende met stijgende verbazing gelezen heeft. Het betreft een aankondiging van een, op initiatief van het „Algemeen Democratisch Studentenverbond” te Amsterdam, te beleggen vergadering.

Op die vergadering, zoo wordt den argeloozen lezer medegedeeld, zal gesproken worden over „Spanje als spiegel van onze tijd” (Was het misschien deze spiegel, die de Spiegelredactie aantrok?) en wel door den Spaanschen gezant, en door den bekenden hispanist(?) Dr. Brouwer. Een ieder kent zoo langzamerhand de ideeën van den laatst genoemden, en die van een gezant van het volksfront zijn wel niet twijfelachtig. Dit is dus een zuivere propaganda vergadering voor het volksfront!

Na lezing van deze mededeeling komt men tot de volgende mogelijkheden:

1. De redactie heeft het berichtje niet doorzien. Dat zou mij bitter van haar tegenvallen.

2. De redactie heeft de ware strekking, n.l. propaganda voor één der beide partijen in den Spaanschen burgeroorlog, wél begrepen, en desondanks het bericht geplaatst. Dan zou zij met een goede, en lang bestaande, traditie gebroken hebben, en wèlbewust, politieke propaganda in „De Spiegel” hebben opgenomen.

Dit laatste zou m.i. door het overgrootste deel harer lezers ten zeerste betreurd worden.

D. A. A. KOOLEN.

Mijnheer Koolen,

Zeer tot onzen spijt ontvingen wij Uw inzending slechts eenige uren voor het uitkomen van dit nummer, zoodat dit antwoord beschouwd dient te worden als zijnde de eerste spontane opwellingen na het lezen van Uw wel heel onzinnige aanklacht. Wat, immers, bepaalt de strekking van een orgaan? Zijn dat de mededeelingen, die suborganisaties van het D. S. C. vakverenigingen, studentenorganisaties etc. ons toezenden? Is de Spiegel een technisch weekblad, omdat daarin aankondigingen voorkomen van lezingen op technisch gebied? Of is zij nationaal-socialistisch, omdat Vrije Studie eens een lezing heeft aangekondigd van Menno ter Braak? (Nationaal-Socialisme als Rancuneleer).

Mijnheer Koolen! Daartegen heeft U nimmer bezwaar gemaakt. Van waar dan deze plotselinge actie? Heeft wellicht een persoonlijke sympathie U gedreven tot bovenstaande inzending? Maar in *elk geval* ware Uw verwijt van grond ontbloom. Immers, de strekking van het orgaan wordt geenszins bepaald door de berichten, die daarin worden opgenomen.

Het zijn de Redactioneelen, uitingen van redacteuren, van groepen in het Corps etc., die eventueel aan het orgaan een zekere kleur kunnen geven (wij herinneren aan den tijd van de V. C. S. B.).

En zelfs heeft de redactie geen enkele principieele reden om eventuele inzendingen van Corpsleden op politiek terrein te weigeren. Dat is dan ook reeds talloze malen voorgekomen (wellicht herinnert U zich eenige artikelen van den heer van Ammers op dit gebied). Wat U dan ook sub 2 het breken noemt met „een goede, en lang bestaande, traditie” is dan ook uit de lucht gegrepen om de volgende redenen:

1. De traditie, noch de wet verbiedt de Redactie artikelen op te nemen op politiek gebied, ook indien zij als propaganda zouden kunnen worden beschouwd.

2. De Wet eischt onder zekere voorwaarden vrijen meeningsuiting voor alle Corpsleden.

3. Het opnemen van een bericht van een willekeurige (politieke) Studentenorganisatie heeft met de traditie van het orgaan, noch met de strekking iets te maken, is niet bedoeld als propaganda en is dit ook niet in wezen.

DE REDACTIE.

EGOISTEN.

In het Corps zijn veel egoïsten.

Zoo stond het er, zonder meer.

Mijnheer Reus, ik ben het met Uw opvatting niet eens; waarschijnlijk U zelf ook niet en is het ontkennen van de aanwezigheid van de Lente meer een listige poging om toch, ondanks het verleidelijke weer, aan het werk te blijven.

Iedere poging in die richting is te appreciëren, maar wilt U

voortaan alleen Uzelf daarbij betrekken? Ik en met mij vele anderen, heb de komst en de aanwezigheid van de Lente noch willen, noch kunnen ontkennen, mijn winterjas is al netjes opgeborgen, behangen met vele stukjes Mottasa, en het zal wel niet lang meer duren, dat ik mijn mooie strooien hoed (U weet wel) weer ga dragen.

Mocht U nog steeds op hetzelfde standpunt staan, gaat U dan eens op een avond tusschen 7—8 uur door de Peperstraat of langs het Hypoliet. Wellicht komt U dan toch tot de conclusie dat er nog meer zijn, die de Lente in het hoofd hebben. De Redactie heeft de verklaring van het mislukken van het z.g. Lentenummer in een andere richting gezocht en heeft daarbij gemeend het woord egoïsten te moeten gebruiken. Slecht gevonden, mijn inziens.

Egoïsten, ach wat; egoïstische aanleg heeft iedereen, bij iedereen spreekt het ik-gevoel het eerst; steeds treedt de behartiging van eigen bestaan en welzijn op de voorgrond. Zeer terecht, maar bij sommigen spreekt het ik-gevoel slechts één keer en bij anderen tien keer voor er aan iets anders of een ander gedacht wordt. Daar hebben we het te veroordeelen egoïsme, hoewel nog niet in zijn hoogste graad; erger zijn degenen, die alleen maar aan zich zelf denken.

Maar is het hier wel een kwestie van egoïsme? Is het mislukken van het Lentenummer — en niet alleen dit nummer, is er al niet sinds lang een gebrek aan belangstelling — niet veel meer een kwestie van: nou ja, dat komt wel weer in orde, daar zullen anderen hun krachten wel aan verspillen.

Nee, Mijne Heeren, laten we er niet langer omheen draaien, dit heeft al te lang geduurd. Het is een gebrek aan belangstelling, energie of moed om aan de Spiegel te willen of durven medewerken. Waar blijven al diegenen, die zoo ingenomen zijn met zichzelf en op anderen neer durven kijken en ze veroordeelen, zonder hiervoor ooit een beijws van rechtvaardiging te hebben gegeven? Waar blijft het tweede jaar, waar blijft ons soms zoo hoog opgehemeld jaar? Niet bij iedereen zal het even gemakkelijk uit de pen vloeien, gezien de vele zweetdruppels, die ik al in mijn zakdoek opgevangen heb; maar toch, we moeten een houding rechtvaardigen, al wil ik niet beweren, dat dit de eenige mogelijkheid is.

J. R. WIERSUM.

NIETS.

Buiten is het donker, pikdonker. De maan gaat schuil achter een paar dikke wolken en de regen plenst met groote druppels tegen de ruiten. Op de kamer, één hoog-boven-voor, hangt die zelfde sombere stemming. Ook hier is het donker; alleen een studeerlamp verlicht eenig blaadjes wit papier, waarop in al hun eenvoud π 's en e 's prijken. De straat buiten is verlaten, alleen zoo nu en dan hoort men de voetstappen van een eenzame voetganger of een verdwaalde agent. Dan weer niets, niets dan het rusteloze getik van de regendruppels tegen de ruiten.

De man achter het bureau zit gebogen over z'n boekjes en z'n witte papiertjes, onder de schijnbare bekoring van π 's en e 's. Niets leidt z'n aandacht af, niets schijnt ook in staat te zijn z'n aandacht af te kunnen leiden.

Hij werkt.

En hiermee zou ik op kunnen houden, ik zou me kunnen vleien met de gedachte, dat dit stemmingsbeeld uw litterair gevoelen zal streelen, ik zou zelfvergenoegd de pen neer kunnen leggen en zeggen: zie zoo!, als het niet juist tóen, toen alles schijnbaar verward was, toen alles z'n kleur en z'n diepte verloren had, als het niet juist toen gebeurde.

De kamer was donker, alleen een studeerlamp verlicht eenige blaadjes enz.

Een nauwlettend opmerker had echter kunnen hooren, dat behalve het plenzen van de regen ook nog een ander geluid, dat door z'n regelmatigheid nog minder opviel, was te hooren. Het was het tikken van de goede oude klok. Haar groote zwarte wijzers maken slechts een zeer kleine hoek met elkaar; het is vijf minuten voor twaalf. De man aan het bureau werkt stug door, als hij even een blik op de klok werpt, is het alsof een onrustige trek om z'n mond speelt. Drie minuten voor twaalf, één minuut voor twaalf. Dan . . .

Pang, pang, pang.

Middernacht.

Een vreemd geluid verbreekt plotseling de stilte, de deur van de groote muurkast knarst in haar scharnieren. Dan ineens, staat het voor hem. De geest, het spook. Sidderend over al z'n leden richt de man achter het bureau z'n lamp op de kast. Maar het spook is Niets, het is de geest van het Niets. Niets is er, wat de aanwezigheid van deze geest verder verraadt, niets is er, wat hem kan doen griezelen.

Wezenloos staart hij om zich heen. Dan betast hij de deur. Niets! Gelaten zet hij zich weer achter het bureau. Hij neemt een schoon velletje papier, likt twee keer aan z'n pen en begint te schrijven. Over niets. En het is daarom, dat ik deze week Niets heb geschreven.

P.

**U fotografeert,
wij doen de rest.**

Ontwikkelen, Afdrukken en Ver-
grooten.
Reproductie en lantaarnplaatjes.

Uw CORPSLEVERANCIER:

FRED. ALEX. ALBERS

PEPERSTRAAT 15 TELEF. 1329

Delftsche Foto-, Kino- en Projectiehandel

1STE ROTTERDAMSCH
MAATSCHAPPIJ VAN VERZEKERING TEGEN ONGEVALLEN

Gevestigd te ROTTERDAM, Boompjes 8c
Telefoon 21234 (3 lijnen)

**ONGEVALLEN- &
AUTOMOBIEL-
VERZEKERING**

Vraagt inlichtingen en tarieven aan het
hoofdkantoor of de vertegenwoordigers.

Ober!
mij ook n **DE KUYPER**
A^o 1695

Nic. VENEMA

TAILOR

ANNA PAULOWNASTR. 19

TELEF. 113126
DEN HAAG

UITSLUITEND:

**ENGELSCH
STOFFEN**

**Pelikan
Vulpen**

doorzichtig
betrouwbaar

f. 10.50

GÜNTHER WAGNER, PELIKAN MIJ. N.V.
AMSTERDAM-SINGEL 294

**Sigarenmagazijn
't Prinsenhof**

Oude Delft hoek
Binnenw.sloot
Telefoon 585

●
**Gerenommeerde
Sigaren- en
Sigarettenmerken**

'OZON'

VOORBURG

R.K.

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofieverancier
„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

Waar vindt U de grootste sorteering

Japannen

ook in
GROOTE
MATEN

?

**JAPONNENHUIS
J. STEIJGER**

O. DELFT HOEK PEPPERSTRAAT

Tel.
1429

Zij die U het liefst zijn, zullen lijden door Uw
nalatigheid, wanneer U verzuimt het risico van
een mogelijk vroeg overlijden te dekken door een
SOLIEDE LEVENSVERZEKERING.

Kunt U geen groote levensverzekering sluiten,
sluit dan een kleinere, teneinde zooveel mo-
gelijk hun toekomst te waarborgen.

AMSTLEVEN

N.V. AMSTERDAMSCHER MAATSCHAPPIJ VAN LEVENSVERZEKERING

Hoofdkantoor te Amsterdam, Nieuwe Spiegelstraat 17.

Stan Laurel en Oliver Hardy in „Vroolijke Vagebonden”

Doelen Kino

Het intieme Theater.

Vanaf Vrijdag 7 Mei:

San Francisco

Voor de Pauze:

Robert Montgomery
en Myrna Loy in

**Drie harten op
een ijsschots**

Een schitterende comedie

Verwacht vanaf
Vrijdag 14 Mei: